

[Aksel Larsen.]

gering, at Danmark af alle demokratiske Lande og af alle Lande i Europa har den højeste Valgretsalder. Det ændrer heller ikke den Kendsgerning, at Danmarks Ungdom, som udførte et fortrinligt Arbejde under Besættelsen, med Rette kan kræve, at der bliver taget Hensyn til Ungdommen, at den faar Medbestemmelsesret med Hensyn til Danmarks politiske og økonomiske Forhold. Det ændrer ikke den Kendsgerning, at en Reform paa dette Omraade er uhyre paatrængende. Derfor vil jeg gerne alvorligt henstille til den højtærede Statsminister, at han ikke benytter sin Formandsstilling i Forfatningskommissionen til at sabotere Kommissionens Arbejde, men tillader den at bestille noget.

Naar der er nogle, der har fortrøstet sig til, at om et Par Aar skriver vi 1948, og det vilde være saa uendelig skønt at revidere Grundloven i Hundredaaret for den første Grundlovs Tilblivelse. . . . (*Bertel Dahlgaard*: Det var nu i 1849). Ja, det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, man kan jo saa sige, at vi maa hellere udsætte det til 1949, for saa er det 100 Aar siden, vi fik Danmarks første frie Forfatning. Men det er ikke det allerbedste Perspektiv. Jeg kan ikke se nogen Grund til at vente saa længe. Og hvis man endelig vil have, at Forfatningsrevisionen skal foregaa i et Jubilæumsaar, frygter jeg unægtelig for, at der kan være Folk, der hellere vil vælge et helt andet Aar, nemlig 1866, for det passer dem bedre med en Grundlovsændring i reaktionær Retning end i fremskridtvenlig Retning.

Jeg synes, at denne Sag haster, ikke alene af Hensyn til Ungdommens berettigede Krav paa Valgret, men ogsaa af den simple Grund, at vi stadig væk ikke har grundlovmæssige Tilstande i dette Land, men at dette Land stadig væk styres af en Regering, der mangler Flertal i et grundlovmæssigt valgt Folketing, og som i øvrigt ogsaa har et grundlovsstridigt valgt Lands ting. Rigsdagen er ikke i Overensstemmelse med Grundloven, saa længe det ene af Rigsdagens to Ting er valgt ved et oplagt grundlovsstridigt Valg, og det maa være paa høje Tid, at man faar dette Forhold bragt i Orden. Af disse Grunde anser vi det for nødvendigt, at man meget snart faar gennemført Forfatningsændringen, saa Landstinget afskaffes og Ungdommen faar Valgret.

Saa er der Spørgsmaalet om Landets Genopbygning. Det første og mest nærliggende maatte være at faa gennemført en Sanering af Landets Finanser gennem Ind-

dragen af de krigsbetingede Formuestigninger. Herved kunde man tage Byrden ved den forøgede Statsgæld bort fra Statskassen, og Staten kunde faa Midler til at regulere Rentefoden og Prisniveauet, til at sikre Erhvervslivet Kapital og til gennemegnede Foranstaltninger at sørge for, at Beskæftigelsen sikres frem i Tiden.

At noget saadant skulde ske, var ikke alene i Overensstemmelse med den almindelige Opfattelse i Folket i Fjor Sommer, det var ikke alene i Overensstemmelse med Kommunisternes Efterkrigsprogram, som allerede blev udarbejdet i 1943, men det var ogsaa i Overensstemmelse med de Tanker, Samlingsregeringen gjorde sig, og med de foreløbige Foranstaltninger, Samlingsregeringen traf. Jeg tænker paa Pengelovene. Det er imidlertid kun i meget ringe Grad sket. Vi har ganske vist faaet den saakaldte Eengangsskat, men her er det virkelig berettiget at bruge Ordet „saakaldte“. Det er maaske for stærkt sagt, at det kun er en Narresut, men det er i hvert Fald en Karikatur af en Eengangsskat, det er en kastreret Eengangsskat, og jeg har en Mistanke om, at vi overhovedet kun fik denne beskedne Eengangsskat, der ikke kan løse nogen Opgave hverken helt eller halvt, fordi Regeringen nu engang vidste, at Folket ønskede Eengangsskatten, forventede, at den vilde komme, og derfor foretrak man at gennemføre den aldeles utilstrækkelige Eengangsskat i Haab om, at man derved havde tegnet en Assurance, at man havde truffet Forholdsregler, der kunde forhindre en senere Regering i at gennemføre en virkelig effektiv Eengangsskatning af den krigsbetingede Formuestigning. Det, der skulde til, var, at man i Overensstemmelse med Frihedsbevægelsens Program havde forsøgt at inddrage hele den Del af Formuestigningen, der er betinget af Krigen og Besættelsen. Man havde derved øvet social Retfærdighed, for det er naturligvis socialt uretfærdigt, at en lille Del af Folket skal berige sig paa Besættelsen. Man havde derved virkelig faaet Herredømme over de ledige Penge, og man havde saneret Statens Finanser. Ingen af Delene er nu sket, og derfor staar vi over for de største Vanskeligheder, saavel hvad angaar Problemet med de ledige Penge og Faren for, at de skal drive Landet ud i Inflation, som hvad angaar Stabiliseringen af Statens Finanser.

Jeg ved ganske vist godt, at Regeringen har sin særlige Mening om, hvordan man skal sanere Statens Finanser. Det har vi Erfaring for gennem Regeringens hidtidige Virksomhed, og det kan vi ogsaa se af det